

Загальнопроєвентивне значення має відродження закладів військово-патріотичного спрямування та розвитку скаутського молодіжного руху. Зайняти бездіяльний період молоді, особливо мешканців депресивних територій, можна шляхом утворення мережі таборів, загонів, команд, громадських організацій скаутського спрямування на чолі з учасниками бойових дій, ветеранами спецслужб, відставними офіцерами. Останні авторитетно і переконливо в просвітницько-навчальних та пригодницько-ігрових формах можуть здійснювати військово-патріотичне виховання, сприяти розвитку суспільно корисних особистих рис, навичок адаптації до складних життєвих обставин, виживання в екстремальних ситуаціях та конструктивному розв'язанню життєвих проблем (1, с. 79).

Отже, реалізація перелічених заходів забезпечить створення необхідних умов та дотримання гарантій повноцінного соціального становлення і розвитку молодого покоління в інтересах суспільства.

Література

1. Головкін Б.М. Запобігання криміналізації молодіжного середовища. Питання боротьби зі злочинністю : зб. наук. пр. Харків. : Право, 2012. Вип. 23. С. 76-87.
2. Кубякин Е. О. Криминализация молодежной культуры в условиях современного информационного общества. Общество и право. 2010. № 2(29). С. 263-266.

Ілона Юрївна Ніколенко – студентка I курсу Сумської філії
Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Вікторія Олегівна Панкратова** – доцент кафедри
юридичних дисциплін Сумської філії Харківського національного
університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук

ПРАКТИКА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ ЯК ДЖЕРЕЛО ПРАВА

Правова система України переживає період входження в європейський правовий простір. З огляду на необхідність приведення українського права у відповідність до норм і принципів міжнародного права важливим є вивчення європейського правового досвіду та європейської правової доктрини щодо джерел права.

Проблема визначення судової практики Європейського суду з прав людини джерелом українського права є малодослідженою в повній мірі сьогодні. На практиці законодавчо закріплене положення визнання судової практики Європейського суду з прав людини джерелом українського права стикається з труднощами, що створює ситуацію необхідності дослідження цього питання.

Джерела права – це способи зовнішнього вираження і закріплення правових норм. За загальним правилом в українській правовій системі прецедент не визнається джерелом права. Виключення становить практика Європейського суду з прав людини. Відповідно до статті 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» від 23 лютого 2006 року суди повинні застосовувати при розгляді справ Конвенцію та практику Суду як джерело права (2, с. 24).

Впровадження у національну правову систему такої інституції, як Європейській Суд з прав людини відбулося на відповідних правових підставах. Так Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція), ратифікована Законом України від 17 серпня 1997 року (1, Ст. 263), яка відповідно ст. 9 Конституції України, як чинний міжнародний договір, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, стала частиною національного законодавства України. Саме Законом України «Про ратифікацію Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року» передбачається визнання Україною юрисдикції Європейського суду з прав людини, зокрема п. 1 зазначає: «Україна повністю визнає на своїй території щодо визнання обов'язковою і без укладення спеціальної угоди юрисдикцію Європейського суду з прав людини в усіх питаннях, що стосуються тлумачення і застосування Конвенції» (1).

У контексті вищесказаного слід зазначити, що з моменту ратифікації Конвенції, вона стала частиною українського законодавства і джерелом права. Розділ 2 Конвенції, який має назву «Європейський суд з прав людини» став надзвичайно важливим для національного законодавства, оскільки наділив Європейський суд з прав людини правом правотворчості, а отже рішення Суду отримали статус джерела права. Стаття 32 Конвенції визначає, що юрисдикція Європейського суду з прав людини поширюється на весь каталог питань, які пов'язані із тлумаченням та застосуванням Конвенції та протоколів до неї (4, с. 56).

Виходячи зі змісту сформульованої законодавцем правової норми, застосування положень Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод при розгляді конкретної справи є обов'язком судді, однак науковцями висловлюються слушні думки, що при здійсненні правосуддя як Конвенція так і рішення ЄСПЛ мають застосовуватися лише за наявності певних умов, а саме: за наявності в національному законодавстві правових «прогалин» щодо прав людини та основних свобод, які водночас визначені в Конвенції та протоколах до неї; для кращого розуміння тих положень українського законодавства, до яких були внесені зміни або доповнення на підставі відповідних рішень ЄСПЛ; для реалізації на практиці таких основних принципів Конвенції, як «верховенство права», «справедливість»,

«справедливий баланс», «справедлива сатисфакція», оскільки в чинному вітчизняному законодавстві вони є новими категоріями та повністю не досліджені. Тоді як рішення Суду певним чином допомагають їх зрозуміти (3, с. 29).

Таким чином, судову практику ЄСПЛ у вигляді його правових позицій можна визначити джерелом права. Відступ від правової обов'язковості рішень Європейського Суду дозволяється лише у виняткових випадках, коли їх виконання суперечитиме основоположним приписам Конституції, що водночас не може бути перешкодою для пошуку спільними зусиллями зацікавлених сторін взаємоприйнятних способів мінімізації конституційно-конвенційних колізій.

Література

1. Про ратифікацію Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, Першого протоколу та протоколів № 2, 4, 7 та 11 до Конвенції : закон України від 17 липня 1997 року. Офіційний вісник України. – 1997. № 29. С. 11.
2. Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини: Закон України від 23.02. 2006 року № 3477-VI . Урядовий кур'єр. 2006. № 60. С. 24.
3. Паліюк В. П. Особливості застосування судами України Конвенції про захист прав та основних свобод: (навчально-практичний посібник). Миколаїв, «Атол», 2003. 208 с.
4. Стоянова Т. Практика Європейського суду з прав людини як джерело цивільного процесуального права України. Підприємництво, господарство і право. 2017. № 6. С. 55-58.

Дмитро Іванович Серховець, Сергій Дмитрович Хара – курсанти
II курсу Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: Геннадій Геннадійович Дедурін – доцент кафедри
теорії та історії держави і права Харківського національного
університету внутрішніх справ, кандидат історичних наук, доцент

ПРОЯВИ КОРУПЦІЙНИХ ДІЙ ТА БОРОТЬБА З НИМИ ЗА ЧАСІВ ГЕТЬМАНЩИНИ

У сучасному розумінні корупція – термін, що зазвичай використовується задля позначення використання посадовою особою своїх владних повноважень і довірених йому прав з метою особистої вигоди, що суперечить законодавству і моральним установкам. Звісно, що сучасне розуміння корупційної діяльності та панує у XVII ст. – попри подібність методів здійснення – кардинально різняться в оцінці моральності. Скажімо, серед польської та української шляхти,